

مطلب ذیل در مراسم یادبود اولین سالگرد درگذشت زنده‌یاد داکتر اناهیتا راتبزاد، که توسط "شورای سراسری زنان افغان در هالند" برگزار گردیده بود، ارائه شده است.

جنگ و صلح از دیدگاه داکتر اناهیتا راتبزاد

با سلام خدمت شما رفقا و دوستان و با سپاس از "شورای سراسری زنان افغان در هالند" که این مراسم را به یاد مبارز بزرگ کشورمان، زنده‌یاد داکتر اناهیتا راتبزاد برگزار کرده‌اند و به من نیز این فرصت را دادند که لحظاتی را در خدمت‌تان باشم.

نام داکتر اناهیتا راتبزاد، تداعی کننده‌ی جنبش حق‌طلبانه و برابری‌جویانه‌ی زنان در تاریخ افغانستان است و سزاوار است که در مراسم یادبود وی، مواردی از مسائل مختلف زنان افغانستان مورد بررسی قرار گیرد.

علی‌رغم تمام دست‌آوردهای مثبت جنبش مساوات‌طلبانه‌ی زنان افغانستان و تمام مبارزات جاری زنان فعال و مبارز در افغانستان، هنوز هم زنان افغانستان نه تنها از حقوق برابر با مردان برخوردار نیستند، بلکه از بسیاری از حقوق طبیعی و انسانی خود نیز محروم می‌باشند.

مهم‌ترین مسئله‌ای که جامعه‌ی افغانستان با آن دست به‌گریبان است و زنان افغانستان بیش از مردان بلایا و مصائب آن را متحمل می‌شوند، وجود جنگ است. جنگی که در جهت منافع شرکت‌ها و دولت‌های امپریالیستی در جریان است و تاکنون جز بدبختی و خانمان‌سوزی، ارمغان دیگری برای مردم ستم‌کشیده‌ی ما و به‌خصوص زنان زجرکشیده‌ی ما به همراه نداشته است.

به همین دلیل، یکی از مواردی که زنان فعال در افغانستان نیز خود را با آن مصروف نگاهداشته‌اند، موضوع قطع‌نامه ۱۳۲۵ شورای امنیت سازمان ملل متحد است. این قطع‌نامه که در ۳۱ اکتبر سال ۲۰۰۰ به تصویب مجمع عمومی سازمان ملل متحد رسیده است، به افزایش مشارکت سیاسی زنان در کلیه‌ی امور مربوط به صلح و امنیت، و خاتمه‌دادن به خشونت جنسی در جنگ‌ها تاکید کرده است.

رژیم حاکم بر افغانستان، در سال ۲۰۰۳ این قطع‌نامه را امضاء می‌کند و طبق دستورالعمل مندرج در این قطع‌نامه، "پلان عمل ملی" را برای اجراء قطع‌نامه‌ی مذکور در افغانستان، تهیه می‌کند. "پلان عمل ملی" در سال ۲۰۰۸ توسط شورای وزیران رژیم حاکم بر افغانستان، به تصویب می‌رسد.

در سال ۲۰۱۲ "شبکه‌ی زنان افغان" در گزارش خود از تطبیق این قطع‌نامه در افغانستان اعلام می‌کند که هنوز در نهادهای قضائی افغانستان، زنان در رهبریت حضور ندارند و از دوصدهزار سرباز ارتش ملی، تنها ۳۵۰ تن آنان زن هستند و از ۶۱ نفر اعضای شورای عالی صلح، فقط ۹ نفر آن را زنان تشکیل می‌دهند.

بنابراین، پلان عمل ملی رژیم حاکم بر افغانستان، در راستای تطبیق قطع‌نامه‌ی ۱۳۲۵ شورای امنیت سازمان ملل متحد، هیچ‌گونه موفقیتی نداشته و فقط برای سرگرم ساختن زنان فعال در افغانستان مفید بوده است!

هسته‌ی اصلی موارد ۱۸ گانه‌ی این قطع‌نامه، همان ماده‌ی اول قطع‌نامه است که می‌گوید: "دولت‌های عضو را جداً فرامی‌خواند تا اشتراک هر چه فعال‌تر زنان را در تمام سطوح اتخاذ تصامیم در چوکات انستیتوت‌های ملی، منطوقی و جهانی و مکانیزم‌های جلوگیری از جنگ و حل و فصل برخوردها، تامین نمایند."

مفهوم صریح این ماده و همچنین تمام مواد دیگر این قطع‌نامه این است که مردانی که مقام‌های دولتی را اشغال کرده‌اند، باید زنان را به پست‌های اتخاذ تصامیم در تمام سطوح بگمارند، تا زنان از بروز جنگ جلوگیری کرده و صلح را تامین نمایند!!! بی‌شرمانه‌تر از این دیگر نمی‌شود که این نهاد امپریالیستی، هنوز هم زن را وسیله‌ای می‌پندارد که مردان با توسل به آن، می‌توانند از وقوع جنگ‌ها جلوگیری کنند!!!

اما بزرگ زن مبارز در جنبش دموکراتیک کشور ما، زنده‌یاد داکتر اناهیتا راتبزاد، در ۳ فبروری ۱۹۶۹ در مقاله‌ی "جنگ یا صلح، مرگ یا زندگی"، نشر شده در جریده‌ی پرچم، ناشر اندیشه‌های دموکراتیک خلق افغانستان، شرایط ایجاد یک صلح دائمی را، به مبارزه‌ی نیروهای مترقی و صلح‌دوست جهان با امپریالیست‌ها منوط کرده و چنین می‌نویسد:

"بر کلیه‌ی نیروهای مترقی و صلح‌دوست جهان است که با تمام وسائل دست داشته، افکار عامه‌ی جهانیان را علیه سیاست جنگ‌طلبانه و ماجراجویانه‌ی امپریالیست‌ها و جنگ‌های محلی آن‌ها بسیج کنند و از طریق واردکردن فشار مشترک و همکاری نزدیک و همبسته‌گی، امپریالیزم را به عقب‌نشینی‌های مزید چه در میادین جنگ و چه در عرصه‌های سیاسی و دیپلوماسی مجبور سازند و بدین صورت زمینه را برای یک صلح عادلانه و دائمی مساعد نمایند.

استقرار یک صلح قابل‌اعتماد و دوام‌دار ایجاب می‌کند که باید:

- استعمار با تمام اشکال آن به طور کامل محو گردد.
- مداخله در امور داخلی کشورهای دیگر متوقف شود.
- تمام نیروهای خارجی از کشورهای بیگانه خارج گردد.
- به ملت‌ها چانس داده شود، نظام اجتماعی‌شان را بدون مداخله‌ی خارجی بسازند.

- گام‌های موثر دیگر در راه خلع سلاح عام و تام، به حیث آرمان دیرینه‌ی بشری برداشته شود.

این است پایه‌های مستحکم استقرار صلح دائمی، این است راه ایجاد جهان بدون جنگ و بدون سلاح، جهان برابری و برادری ملل و انسان‌ها - جهان آزادی و ترقی."

بنابراین، رهنمود زنده‌یاد داکتر اناهیتا راتبزاد، جهت پاسخ‌گویی به مبرم‌ترین مسئله‌ی موجود در افغانستان، یعنی وجود جنگ، این است که شرط لازم و کافی جهت تامین صلح در افغانستان، اشغال پست‌های دولت دست‌نشانده‌ی بیگانه‌گان توسط زنان افغانستان نیست، بلکه خروج نیروهای خارجی و عدم مداخله‌ی آنان در امور داخلی افغانستان است.

بسی افتخار برای همه‌ی ماست که این چنین شخصیت برجسته‌ای در تاریخ کشورمان افغانستان داشته‌ایم که مطالب آن زمان ایشان، هنوز آموزش‌هائی جدید، ارزشمند و عملی برای نسل ما می‌باشند.

نام‌اش برای همیشه در تاریخ کشورمان جاودان خواهد ماند.

یادش گرامی باد!

دوکتور فهیمه پوپل
آرنهم (هلند)
۱۷ اکتبر ۲۰۱۵